

EMMA HEALEY

Elizabeth a dispărut

Traducere din limba engleză și note
MANUELA BULAT

Prolog

- Maud? Te plictiseam atât de tare, încât preferi să stai afară, în întuneric?

O femeie mă strigă din lumina caldă a unei sufragerii aglomerate. Respirația mea șerpuiește spre ea, umedă și fantomatică, dar nici un cuvânt n-o urmează. Zăpada, rară, dar strălucitoare de pe pământ, reflectă lumina pe chipul ei încordat în încercarea de a vedea. Totuși, știu că nu poate vedea foarte bine nici măcar la lumina zilei.

- Vino înăuntru, spune ea. E ger. Îți promit că n-o să mai rostesc nici un cuvânt despre broaște și melci, și obiecte din majolică.

- N-am ieșit de plictiseală, spun eu, dându-mi seama prea târziu că glumea. O să intru imediat. Caut ceva doar.

În mîna mea se află obiectul pe care l-am găsit deja, încă acoperit de noroi. Un lucru mic, ușor de pierdut. Capacul rupt al unei pudriere vechi, cu argintul pătat, cu emailul lipsit de strălucire, zgâriat și mățuit. Oglinda pătată de mușegai este ca o fereastră către o lume apusă, ca un hublou prin care se vede în adâncul oceanului. Îmi stârnește amintiri.

- Ce-ai pierdut? Femeia iese ezitând și tremurând în curtea interioară. Te pot ajuta? N-oi fi eu în stare să văd, dar poate reușesc să mă împiedic de el dacă nu este prea bine ascuns.

Zămbesc, dar nu mă clintesc de pe iarbă. Zăpada s-a adunat în șanțulețele urmei unui pantof, făcând-o să arate asemenea unui mic dinozaur fosilizat, recent dezgropat. Țin capacul pudrierei strâns în mână, pământul strângându-mi pielea în timp ce se usucă. Acest micuț obiect mi-a lipsit vreme de

aproape șaptezeci de ani. Iar acum, pământul, mocirlos și moale din cauza zăpezii topite, a scuipat o relicvă. Mi-a scuipat-o în mână. Dar de unde? Asta este ceea ce nu pot descoperi. Unde a zăcut înainte de a deveni un zgârci în mâncarea pământului?

Un zgomot străvechi, precum lătratul unei vulpi, îmi dă târcoale pe la marginea minții.

– Elizabeth? Întreb eu. Ai cultivat vreodată dovlecei?

1

- Știți că o femeie în vârstă a fost jefuită pe-aici? spune Carla lăsându-și coada neagră și lungă să-i șerpuiască peste un umăr. Ei bine, de fapt în Weymouth, dar ar fi putut să fie aici. Așa că nimeni nu poate fi prea prudent. Când au găsit-o, jumătate din față îi era zdrobită.

Ultima propoziție a rostit-o cu voce joasă, dar deficiențele de auz nu reprezintă una dintre problemele mele. Îmi doresc să nu-mi fi spus astfel de lucruri - mă lasă cu un sentiment neplăcut mult timp după ce uit poveștile în sine. Mă cutremur și privesc pe fereastră. Nu-mi dau seama în ce direcție este Weymouth. O pasăre trece în zbor prin fața mea.

- Am destule ouă?

- O mulțime, așa că nu trebuie să ieșiți astăzi.

Ridică mapa îngrijitoarei, dă din cap aprobator spre mine și mă privește până când aprob și eu din cap. Mă simt de parcă aș fi la școală. Cu o clipă în urmă, aveam ceva în minte, o poveste, dar i-am pierdut firul deja. A fost odată ca niciodată - așa începea? A fost odată ca niciodată o pădure întunecoasă în care locuia o femeie bătrână, bătrână, pe nume Maud. Nu-mi dau seama ce-ar putea urma. Poate, ceva de genul că își aștepta fiica să vină în vizită. Păcat că nu locuiesc într-o casuță dintr-o pădure întunecată - cred că mi-ar plăcea. Iar nepoata mea mi-ar aduce mâncare într-un coș.

O bufnitură care se aude de undeva din casă mă face să rătăcesc cu privirea prin camera de zi - un animal, o blană de purtat afară zace pe brațul unei canapele mici. Este a Carlei. Niciodată n-o pune în cuier - bănuiesc că se teme să n-o uite.

Nu mă pot abține să nu mă holbez la ea, fiind sigură că se va mișca sau că se va refugia într-un colț, sau că mă va mânca și-mi va lua locul. Iar Katy va trebui să comenteze despre ochii ei mari, despre dinții ei mari.

– Sunt atâtea conserve de piersici! strigă Carla din bucătărie. Carla, îngrijitoarea. Așa li se spune, „îngrijitoare“. Trebuie să încetați a mai cumpăra mâncare, țiță ea din nou. Aud conservele zgâriind blatul laminat. Aveți destulă pentru o întreagă armată.

Destulă mâncare. Niciodată nu poți avea destulă mâncare. Majoritatea pare să dispară oricum și nu poate fi găsită nici după ce o cumperi. Habar n-am cine o mănâncă. Fiica mea e la fel.

– Ajunge cu atâtea conserve, spune ea scotocind prin dulapuri cu fiecare ocazie.

Cred că hrănește pe cineva. Jumătate din mâncare dispare luată de ea, iar apoi se întreabă de ce trebuie să mă duc la cumpărături din nou. În sfârșit, oricum nu mi-au mai rămas multe plăceri în viață.

– Oricum nu mi-au mai rămas multe plăceri în viață, spun eu ridicându-mă în fotoliu pentru ca vocea să-mi ajungă până în bucătărie.

Strălucitoare ambalaje de ciocolată sunt îndesate pe lateralele pernei fotoliului și foșnesc din pricina mișcării, iar eu le scot de-acolo. Soțul meu, Patrick, obișnuia să mă certe că mâncam dulciuri. Mâncam multe acasă. Era plăcut să mănânc un șerbet de lămâie sau să beau o ceașcă de caramel când doream, deoarece la centrala telefonică nu ni se permitea s-o facem – nimeni nu vrea să stea de vorbă cu o telefonistă care are gura plină. Dar el zicea că îmi strică dinții. Însă eu am bănuț întotdeauna că era îngrijorat mai degrabă de silueta mea. Bomboanele mentolate Polo erau compromisul nostru, și încă îmi plac, dar acum nu mai are cine să mă oprească dacă vreau să mănânc o cutie întreagă de praline. Ba chiar pot să-mi încep ziua cu ele. E dimineață acum. Știu asta pentru că soarele bate pe căsuța păsărelelor. Dimineața, strălucește pe căsuța păsărelelor, iar seara, pe brad. Am o zi întreagă la dispoziție până când lumina să ajungă la acel copac.

Pe jumătate încovoiată, Carla intră în camera de zi culegând ambalajele bomboanelor din jurul picioarelor mele.

- N-am știut că ești aici, dragă, spun eu.

- V-am pregătit prânzul. Își scoate mănușile de plastic. Este în frigider, și am pus un bilețel pe el. Acum, este 9.40. Încercați să nu-l mâncați până la 12.00, bine?

Vorbește de parcă mereu înfulec totul, imediat după plecarea ei.

- Am destule ouă? întreb eu, fiindu-mi brusc foame.

- O mulțime, zice Carla punând mapa pe masă. Am plecat. Helen o să vină mai târziu, bine? La revedere!

Ușa din față se aude închizându-se, și o aud pe Carla încuind-o. Încuindu-mă în casă. Peste uniformă, poartă o haină cu gluga tivită cu blană. O îngrijitoare în haine de lup.

Când eram mică, aș fi fost bucuroasă să am o casă a mea, să mănânc ce era în cămară și să port cele mai bune haine, să pun gramofonul să cânte și să mă întind pe dușumea. Acum, aș prefera să am companie. Lumina a fost lăsată aprinsă, iar bucătăria seamănă cu o scenă goală, când intru să rearanjez lucrurile în dulapuri și să văd ce mi-a lăsat Carla pentru prânz. Aproape că mă aștept să între cineva, mama cu cumpărăturile ei sau tata cu brațele pline de pește și cartofi, și să spună ceva teatral, ca în una dintre piesele de la Pier Theatre. Tata ar zice „Sora ta a plecat” și s-ar auzi o tobă sau o trompetă, sau ceva, iar mama ar spune „Și nu se va mai întoarce niciodată”, după care ne-am uita cu toții unul la altul, spre încântarea publicului. Scot o farfurie din frigider întrebându-mă care ar fi replica mea. Pe farfurie este lipit un bilet: „Prânzul lui Maud, pe care să-l mănânce după ora 12.00”. Scot folia de pe farfurie. Este un sendviș cu brânză și roșii.

După ce termin de mâncat, mă întorc în camera de zi. E atât de multă liniște aici, nici măcar ceasul meu nu ticăie tare. Totuși, arată timpul, iar eu îi privesc limbile mișcându-se încet în cerc, deasupra șemineului cu gaz. Am ore întregi din zi pe care trebuie să le umplu cumva, iar la un moment dat, trebuie să pornesc televizorul. E una dintre acele emisiuni de canapea. Doi oameni care stau pe canapea se apleacă spre o persoană care stă pe canapeaua aflată în fața lor. Zâmbesc și clatină din

cap, iar în cele din urmă, cea care stă singură începe să plângă. Nu-mi dau seama despre ce-i vorba. După aceea urmează o emisiune cu oameni care umblă prin diferite case, căutând lucruri pe care să le vândă. Genul de lucruri urâte care sunt surprinzător de valoroase.

Cu câțiva ani în urmă, aș fi fost îngrozită de mine însămi – să mă uit la televizor în plină zi! Dar ce altceva să fac? Uneori, citesc, dar intriga romanelor nu mai are sens și nu-mi amintesc niciodată unde am rămas. Așa că pot să fierb un ou. Pot să mănânc un ou. Și pot să mă uit la televizor. După aceea, pur și simplu stau și o aștept pe Carla, pe Helen sau pe Elizabeth.

Elizabeth este singura prietenă care mi-a mai rămas – celelalte sunt în cămine de bătrâni sau în mormânt. E pasionată de aceste emisiuni despre căutarea de lucruri de vânzare și speră că, într-o zi, va găsi o comoară ignorată. Cumpără tot felul de farfurii și vase hidoase, din magazine caritabile, ținându-și degetele încrucișate pentru a atrage norocul. Uneori, îi cumpăr și eu lucruri, în general porțelanuri tipătoare – e un fel de joc de-a cine găsește cel mai urât obiect de porțelan de la Oxfam. E o copilărie, dar am constatat că doar atunci când sunt cu Elizabeth, când râd cu ea mă simt eu însămi.

Mă frământă ideea că era ceva ce trebuia să-mi amintesc legat de Elizabeth. Poate că voia să-i dau ceva. Un ou fiert sau niște ciocolată. Fiul ei îi dă rații de înfometare. Nu cheltuiește bani nici măcar pe noi aparate de ras pentru el. Elizabeth spune că pielea lui e jupuită din cauza bărbieritului și își face griji că o să-și taie gâtul. Uneori, aș vrea s-o facă. Zgârcitul! Dacă nu i-aș da eu de mâncare în plus, ar muri de foame. Am un bilețel pe care scrie să nu ies, dar nu văd de ce nu. Nu poate fi nimic rău în a da o raită pe la magazin.

Scriu o listă înainte de a-mi pune haina, îmi găsesc pălăria și cheile, verific dacă am cheile în buzunarul care trebuie, apoi, când ajung la ușa din față, verific din nou dacă le am. Pe asfalt sunt pete albe acolo unde melcii au fost călcați în timpul nopții. Pe străzi apar mereu sute de victime după o noapte ploioasă. Dar mă întreb ce lasă acele urme, care parte din melc face ca pata să se albească în felul acela?